

הוד השובת

הוד התורה
יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

668

שלה

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 19:10
מוצאי שבת 20:23
מוצ"ש ר"ת 20:53
הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

אתה משמח את אלוקים?

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

ומדוע? אנו מעלים את הנקודה הזו לבמה ועושים ממנה נזיד רציני: מה זה קשור אלינו? הרי אנו לומדים תורה, קמים לנץ, נותנים צדקות ומחלקים ברכות... אנחנו ליגה אחרת... יש לנו איכות רוחנית וגזע רוחני יצוק...
וכי אנו צריכים חיזוק בנקודה של "כניעה מושלמת לדעת תורה"?

יהודי יקר, אח מתוק, רצוננו להזכיר שהמרגלים היו בעלי דרגה ועוצמה נשגבה והתורה הכריזה עליהם "כְּלֵם אֲנָשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הָמָּה". **פירוש:** מדובר באנשים שהיו "שרי אלפים" בעם ישראל (במדבר חוקני י"ג ג) שמשו כחר אותם בעבר בתור "שופטים" (שמות י"ח כ"א - כ"ב), אנשים שנאמר עליהם "חכמים ונבונים וידועים" (חוקני שמות י"ח כ"ה) שהיו תלמידי חכמים ויראי תכלית (ספרנו שם), נוסף רק שלא מדובר בסתם אנשים שהעם אחז שהם יראי אלוקים, אלא משה רבינו ראה ברוח הקודש שיש עליהם חותמת של יראי אלוקים (ספרנו שם) אותו דבר קורח ועדתו. מדובר בענקי עולם שנאמר עליהם "נִשְׂאֵי עֲדָה קְרָאֵי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי יָם" (במדבר ט"ז ב), **פירוש:** מיוחדים שבעדה, תלמידי חכמים, קדושים שיש להם שם בכל העולם (תורה תמימה במדבר שם).

התורה מגלה לנו שלמרות עוצמת המרגלים וקורח ועדתו - האנשים הללו נכשלו בנקודה של "כניעה מוחלטת לדעת תורה", עד כדי איבוד הדעת והדת ומעידה ומרידה במשה ובבורא עולם.

ומזה עלינו להבין עד כמה הנקודה הזו טעונה חיזוק כל הזמן, גם אם יש לאדם חליפה ארוכה וכיפה עמוקה וזקן ענק ושפם חזק ועניבה מכובדת וכרס לתפארת, והקדושה וההוד נוטפים ממנו מכל נימה וכך פינה, ואפילו אם הוא בנם של קדושים ונשמתו נחצבה מהעולמות הכי עליונים ורמיים. ונקודה הזו נפלו גיבורים ונספו מאיתנו חללים רבים אשר היו בטוחים בעצמם וביראתם, ושכחו שבעצם כבר התנא הכריז את המפלט המפורסם "אל תאמין בעצמך עד יום מותך" (אבות ב' ד), וזה נאמר על כו...ל...ם - ורבי יוחנן כהן גדול יוכיח.

[ג.ב. אנו רואים כאן עד כמה התורה לא מכסה על אף אחד - ולא נושאת בגנים אפילו לחכמיה, ומי שמועד ביראתו - התורה לא עושה לו פרוטקציה ולא מטייחת את התקלה, מפני שתורתנו היקרה היא תורת אמת!!! איפה יש עוד תורה כזאת...!!!]

בואו נעמיק יותר. הגמרא מספרת לנו שלרבי מאיר היה תלמיד שיכל להתיר כל טומאה על ידי ארבעים ושמונה טעמים, ובעיר יבנה היה לרבי מאיר תלמיד חריף שמרוב חריפותו יכל לטהר את השרץ במאה וחמשים (נימוקים תורניים י"ג ע"ב, ועיין שם בתוס' ד"ה שיעוד לטהר, מה נפק"מ בכך). ושואלים חכמי המוסר, לשם מה מיידיעת אותו הגמרא את האינפורמציה הזו? מה זה אמור לעניין אותו שלרבי מאיר יש תלמידים כל כך פלפלנים ומכשירים בצורת חשיבתם? ועונים חכמינו, כך:

רוצה הגמרא שנדע שבאופן עקרוני ניתן להסתכל על כל דבר בשתי אופנים, ומי שיתעקש להתיר את השרץ - יצליח לבנות אפילו 150 ראיות לדבריו! אלא שהחכמה לאחוז באמת ולברר מה רצון ה' באמת, האם רצונו שנתיר את הדבר - או שנאסור אותו.

לכן הביאה הגמרא את הסיפורים על תלמידי רבי מאיר. להראות לנו שלמרות פלפלותם המופלגת וכוחם העצום להתיר כל דבר, הם חזרו תמיד אחר רצון ה' האמיתי - והיו בקבוצה של "תלמידי רבי מאיר", ולא בקבוצה של "יבל בשרות התורה".

את הנקודה הזו אנו רואים בבירור אצל המעפילים הנ"ל שבתחילה הם ראו את ארץ ישראל כעונש נורא - ולאחר מכן הם הסתכלו על אותה ארץ כעל מתנה נפלאה. אכן, לכל מטבע יש שתי צדדים (ליתר דיוק "שלושה צדדים", למעלה, למטה, והחלק שמסביב), והחכמה היא להביט על הצד הנכון, הצד שאלוקים מבקש שנראה, וזה בעצם נקרא "דעת תורה".

אלא שיש דעת תורה נכונה (כמו של משה רבנו), ויש דעת תורה מסולפת (כמו של המרגלים וקורח ועדתו), וצריך להיזהר לא לבלבל ביניהם, וזה גם מעוגן בתורת הגימטרייה כדלהלן:

גימטרייה 1698	לבדוק בכל רגע מה רצון הבורא ממנו כעת	גימטרייה 1698 (עם הכולל)	דעת תורה טהורה וצרופה
------------------	--------------------------------------	--------------------------------	-----------------------------

וְיִשְׁכַּמוּ בְּבֶקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל רֹאשׁ הַהָר לְאֹמֶר, הֲנִנוּ וְעָלִינוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר ה'... וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְמַה זֶה אַתֶּם עֹבְרִים אֶת פִּי ה', וְהוּא לֹא תַעֲלֶה: אֶל תַּעֲלוּ כִּי אִין ה' בְּקִרְבְּכֶם, וְלֹא תִגְנְפוּ לִפְנֵי אֵיבֵיכֶם: כִּי הַעֲמַלְקִי וְהַכְּנַעֲנִי שָׁם לִפְנֵיכֶם וַיַּפְלְתֶם בְּחַרְב... וַיַּעֲפֹלוּ לַעֲלוֹת אֶל רֹאשׁ הַהָר... וַיִּרְדּוּ הַעֲמַלְקִי וְהַכְּנַעֲנִי הַיֵּשֵׁב בְּהַר הַחֹאֵל, וַיִּקְוּ עַד הַחֲרָמָה: (במדבר י"ד מ' - מ"ה).

בפרשת השבוע אנו נחשפים לנקודה מאוד רגישה ועדינה - מה שנקרא היום "דעת תורה", ובפסוקים הנ"ל אנו רואים מה קורה לאדם שנופל בנקודה הזו, גם אם כוונותיו צרופות ונפלאות. היכן אנו רואים זאת?
בפרשת השבוע משה רבנו שולח מרגלים לרגל אחר ארץ ישראל, המרגלים מפליגים לדרכם ובודקים את טיב הארץ ועוצמת אנשיה, וכעבור 40 יום הם חוזרים ממסעם ומוציאים את דבתם הרעה על הארץ. העם שומע את הממצאים הכואבים והנתונים הקשים ומאמין למרגלים ובוכה על מר גורלו, יהושע וְקָבַם מִנְסִיבֵם לַעֲשׂוֹת סֹדֵר בְּבִלְעוֹן וְלִהְבִּיר כְּכֹלֶם שֶׁהַמְּרַגְלִים מֵרַמִּים אוֹתָם וּבַעֲצֵם הָאָרֶץ טוֹבָה מְאֹד, אֲךָ הָעַם מִמָּאֵן לִשְׁמוֹעַ לַיהוָה וְקָבַם - וְאֵף מִנְסָה לְרַגֹּם אוֹתָם בְּאַנְבִּיבִם.

בורא עולם מחליט שהסאה הגודשה ויש להעניש את החוטאים, וכך היה המרגלים מתו בייסורים קשים ועינויים מרים כמבואר בחז"ל באריכות, ואף בני ישראל נענשו על שהאמינו למרגלים וקיבלו לשון הרע על ארץ ישראל והם איבדו את הזכות לעלות לארץ, ואלוים החליט שהארץ תינתן רק לבניהם. בני ישראל שומעים על העונש הגדול ואוחז אותם צער נורא וחרטה עמוקה, ולפתע קמה מתוכם קבוצת "מעפילים" ומודיעה שהיא רוצה לעלות לארץ. משה רבינו מודיע לאותם מעפילים שרצונם הנפלא הגיע באיחור ועליהם לשאת את עונשם ולמות במדבר - ולא כדאי להם להמרות את צו הבורא ולנסות לעלות לארץ, פן יפלו בחרב יושבי המקום. אך אותם אנשים התעלמו מדברי משה ופתחו במסע עליה לארץ, וסופם שנפלו בחרב העמלקים. עד כאן ההיסטוריה הכואבת, וכל מי שמעמיק בה לומד ממנה שתי נקודות מהותיות ויסודיות בסוגייה שנקראת "דעת תורה", ואלו הן:

נקודה ראשונה:
בתחילה המעפילים מיאנו לעלות לארץ - למרות שבורא עולם הודיע שהארץ טובה מאוד. מצד שני אנו רואים שלאחר שמשו הודיע לעם שהוא איבד את הזכות לעלות לארץ - קמה קבוצת מעפילים המחליטה להתאבד למען ארץ ישראל, ולא מעניין אותה שמשו מודיע להם שה' לא בקירבם - ומובטח להם שימותו. והשאלה נשאלת: יהודים מתוקים, מעפילים חמודים, כיצד פתאום נוצר המהפך הזה בלבכם? ועוד יותר לא מובן, מדוע באופן שיטתי אתם מתנהגים ההפך מרצון ה'?

התשובה על כך מאוד כואבת, וחובתו של כל יהודי להפנים אותה: **יצר הרע מסית את האדם כל הזמן לפעול ההפך מדעת תורה!** כשיש מצוה לעלות לארץ - היצר מסית את האדם שלא יעלה. כשיש איסור לעלות - היצר מתהפך 180 מעלות ומסית את האדם שיעלה - ואפילו במחיר "מסירות נפש". את המציאות הענומה הזו אנו רואים גם בפרשה הבאה אצל קורח ועדתו, שלא הסכימו להתכופף להנהגתו של משה רבנו [שמינה את אליצפן לנשיא], ומחמת זאת הם יצאו נגדו ויוצא והתדרדרו ביראת שמים עד כדי כך שהגיעו לשפל שאין כמוהו ועשו צחוק וליצנות ממשו והתורה, מהיצרנית והמוזוה, ממתנות כהונה והכחן הגדול (כמופיע שם במדרשי חז"ל באריכות ואכמ"ל), וכמו המעפילים - גם הם הסכימו למסור נפש ולקחת 97.48% סיכוי של מוות בטוח (שהרי מתוך 250 בעלי המחלות מסקטריה הקטורת + קורח ואהרן, משה הודיע להם שכו...ל...ם חולכים למות - ורק אותו אחד שה' יבחר בו ישראל חי, וזה לא הפריע להם), וכל זה במסווה של מלחמת קודש למען כבודם של כלל ישראל [כי כל העדה קָבַם קְדָשִׁים... ומדוע תִּתְנַשְׂאוּ עַל קַהֲל ה'].

לא יאומן עד כמה יצר הרע מסית את האדם להתנגח בתורה והחכמה ולמרווד "בדעת התורה" של הרב והמנהיג. עד כדי כך שהיצר יכול לעשות לאדם "מהפכה" בראש ולהפוך את מוחו ברגע אחד, ופעם להציג לו את הארץ כדבר רע ולמרווד בהי - ובשנייה הבאה היצר יכול להציג לאדם את אותה ארץ כמתנה עצומה שצריך להילחם עליה ולמות למענה... יצר הרע גם מסוגל לעורר את האדם לגרום לו להתלוצץ מהתורה ומצוותיה - ויאף לקחת 97.48% סיכון של מוות, העיקר למרווד בגדול הדור ובדעת התורה שלו.

נקודה שנייה: בפרשה אנו רואים שמה שהמעפילים לא שמעו לדעת התורה של משה - והם התעקשו לעלות לארץ, זה נבע מתוך רצון קדוש ורגש חרטה על התנהגותם הקודמת המבישה, שקיבלו לשון הרע על ארץ ישראל. אך למרות שהמניעה של המעפילים היה "כאילו" קדוש, הם נענו על כך. מדוע? **מפני שאדם שלא שומע לגדול הדור, למנהגי הרוחני, לדעת תורה, אפילו שיש לו סברות נפלאות ושיקולים מקדושים, חטאו גדול מנשוא. משום "שדעת תורה" זו מסגרת שלעולם אין לפרוץ, תהיה הסיבה אשר תהיה, והדין המפורסם של "זקן ממרא" יוכיח - שאין לסטות מדברי מנהיגי העדה, אפילו אם נראה לנו שהאמת אחרת מהם.**

ברשות הקוראים החביבים נרחיב מעט את הנושא הזה, מחמת שמדובר בנקודה שהיא הלב של היהדות ועמוד מרכזי בתורה [כפי שמכנה זאת ספר 'החינוך' שצנטט לקמן], ולמרבה הצער העלבון והקלון - נושא זה נפרץ בדורנו, ואת המחיר אנו משלמים בכל התחומים. בניער הנושר, בשלום בית המקדש, בהשקפה המעורפלת, באהבת ה' הרעועה, בחוסר חיבור אמיתי לה' ותורתו, והרשימה עוד ארוכה ועמוקה. אך למה לדבר בחידות אם אפשר לפרוש את הדברים לפרוסות ולעכל אותם כהוגן לרידים ולעצמות? ובכן, בואו נצא לדרך, ונפתח את המקורות בנושא:

1) וזה לשון ספר החינוך (במצוה תצח): ובכלל המצוה גם כן לשמוע ולעשות בכל זמן וזמן כמצות השופט, כלומר **החכם הגדול אשר יהיה בינינו בזמנו**, וכמו שדרשו זכרונם לברכה (ראש השנה כ"ה ע"ב) "פיתח בדורו כשמואל בדורו", כלומר שמצוה עלינו לשמוע בקול פתח בדורו, כמו לשמואל בדורו. והעובר על זה ואינו שומע לעצת הגדולים שבדור בחכמת התורה בכל אשר יורו, מבטל עשה זה ונעשו גדול מאד, שזהו העמוד החזק שהתורה שנתת בו... עכ"ל.

2) וזה לשון ספר החינוך (במצוה תצח): ועל דרך האמת והשבח הגדול בואת המצוה אמרו זכרונם לברכה (בספרו), "לא תסור ממנו ימין ושמאל", אפילו יאמרו לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, לא תסור ממצותם. כלומר, **שאפילו יהיו הם טועים בדבר אחד מן הדברים, אין ראוי לנו לחלוק עליהם - אבל נעשה כשעוהם, וטוב לטובל טעות אחד ויהיו הכל מסורים תחת דעתם הטוב תמיד, ולא נעשה כל אחד ואחד כפי דעתו, שבו יהיה חורבן הדת...** והפסד האומה לגמרי. ומפני עניינים אלה, **נמסרה קננת התורה אל חכמי ישראל...** עכ"ל.

ספר 'החינוך' נותן לנו כאן חינוך גדול בכל מה שקשור "לדעת תורה" - והוא מגלה לנו מספר נקודות ברורות שאין עליהם עוררין, ונסכם אותם במילים ברורות:

א) חובה להתכופף לדעת תורה של חכמי ישראל, מפני "שקננת התורה" נמסרה להם.

ב) כל דור ודור התורה נותנת סמכות וכוח הנהגה והכרעה לגדולי ישראל שבאותו הדור, במש כמו שהתורה נתנה סמכות וכוח לנביאים הקדושים לפני אלפי שנים. מה שנקרא "פיתח בדורו, כשמואל בדורו".

ג) המתעלם מדעת התורה של גדולי ישראל שבדורו מבטל מצות "עשה" מהתורה, ועוקר "עמוד חזק שהתורה נשענת עליו" (כפי שהחינוך ניסח זאת לעיל).

ד) גם אם גדולי ישראל טועים - מוטב שנעשה כשעוהם ונהיה כפופים להם. מפני שמוטב שנעשה כמותם כל הזמן - ונהיה צודקים רוב ככל הפעמים, מאשר נעשה על פי דעתנו - ובקושי נקלע לאמת התורנית פה ושם, ונגיע לחורבן הדת ועקירת התורה. למען העמקת ההבנה נצטט כאן קטע נוסף מהחינוך - אשר יעזור לנו לעכל היטב את העוצמה של גדולי ישראל, וזו לשונו הטהורה (מתורגם מארמית לעברית):

ועל דרך ענין זה... אפרש לך אגדה אחת בגמרא (ב"מ נ"ט ע"ב), לגבי אותו מעשה עם רבי אליעזר וביטורו של עכנאי, אגדה המתהווה עד מאוד.

הגמרא מספרת שם שרבי נתן פגש את אליהו הנביא ושאל אותו: מה עושה הקדוש ברוך הוא בזמן ששמע את חכמי ישראל מסרבים להיכנע לכת קולי שבקעה משמים ופסקה כנגדם? אמר לו אליהו, הִנֵּה הקדוש ברוך הוא ואמר "נצחוני בניי", שהיה שמח הקדוש ברוך הוא על שהיו בניו הולכים בדרך התורה ובמצוותה להטות אחרי רבים, ולא נכנעו לכת קול שבקעה משמים ופסקה כנגדם.

ומה שאמר הקדוש ברוך הוא "נצחוני בניי", חלילה לפרש שחכמי ישראל ניצחו את הקדוש ברוך הוא, אלא הפירוט הוא כך:

במחלוקת ההלכתית שהייתה לרבי אליעזר עם חבריו, האמת הייתה עם רבי אליעזר - אלא שחבריו לא ירדו לסוף דעתו, ואפילו מהשמים יצאה יבת קול' והכריזה בהלכה כמותו.

אך אף על פי כן, מחמת שחכמי ישראל לא הצליחו לרדת לעומק דבריו ופלפולו - הם פסקו כפי דעת תורמם והבנתם באותה סוגייה, כפי הדין התורני שבמקום שאין הסכמה במחלוקת - פוסקים כמו הרבנים, אף על פי שיתכן שהאמת אינה כדברי הרבנים - והם טועים בהלכה.

וזה מה שאמר הקדוש ברוך הוא "נצחוני בניי". כלומר אף על פי שהאמת הצרופה היא כרבי אליעזר "והלכה כמותו", מכל מקום "הלכה למעשה" תהיה כמו חכמים, **אפילו שהם נוטים מדרך האמת.**

מחמת הדין של "אחרי רבים להטות" שבאמצעותו הבורא נותן לחכמו ז"ל סמכות וכוח להכתיב את ההלכה, והרי זה **כאילו** בעל האמת מנוצח.

(עכ"ל החינוך במצוה תצ"ו, ועיין עוד בסוגיית זקן ממרא ותחכים, והדברים עמוקים ודקים והנייר צר וקצר, ולכן נסתפק בהו).

שורה תחתונה: חובתו של כל יהודי להתכופף לדעת התורה של גדולי ישראל, בין אם הוא מבין אותה ובין אם לאו, ואפילו אם נדמה לו שכל גדולי הדור טועים חלילה וכדומה - או שנראה לו שהם עושים תקנות מיותרות בכל מיני נושאים (כמו "פלאפון כשרי", "אינטרנט סגור" בפיקוח נתיב, "הפרדה באוטובוס" - שנשים ישבו בחצי אחד ובגברים בחצי השני, וכל מיני תקנות שנועדו לבצר את חומת הדת וניקיון המוח והדעות), גם אם האדם לא מבין את טעם התקנות הללו, אל לו להתנגח בדעת התורה של גדולי הדור - וכאן נמדד האדם. האם הוא מתכופף לדעת תורה רק בזמן שהוא מבין אותה, או שהוא נכנע לגדולי הדור - כל הזמן, שהרי התורה הסימכה אותם להגדיר את "קננת התורה", ולקבוע את "ההלכה למעשה", כפי שהחינוך פסק לנו. האמת היא שנושא זה הוא אחד הנושאים הכי רגישים ביהדות - ולא לכולם יש את הזכות להבין את נחיצותו ועוצמתו. אך אם ספר 'החינוך' הגדיר זאת במילים "העמוד החזק שהתורה נשענת בו", מי יכול להקל בו ראש? מי מסוגל לשחק באש ולעגל פינות בדעת תורה - ובהוראות וסייגים שחוקקו גדולי ישראל?

אשרי המבין זאת וחי כך ומנתב את חייו על פי דעת תורה - בלי חיתוכים וקיצוצים וצנזורים, ענק האדם שמסוגל לחיות בתוך המסגרת של "עשה לך רב והסתלק מהספק", והוא מסוגל לכופף את עצמו "לאלוקים" - שציווה אותנו לשמוע לדעת תורה

אדם זה מרוויח בעולם הזה את הסגולה המפורסמת של "הנוטל עצה מתלמיד חכם - אינו נכשלי" (שמות רבה פרשת שמות פרשה ג' ח'), ומהפירות הוא יטעם עוד בעולם הזה - באיכות שלום ביתו וחינוך ילדיו וסייעתא דשמיא שתלווה אותו בכל פינה, והקורן שמורה לו לצמצ נצחים.

ומה שהכי חשוב, זה שהיהודי הזה משמח את השכינה בכל רגע!!! **האם יש משהו יותר מוצלח מזה?**

נערך ע"י הר' **אברהם א"ו** ה"ו

האושר שבנישואין

חחמת ההבדלים בין בני הזוג, נוצרים "חילוקי דעות"

אומרת הגמרא (ירושלמי ברכות פ"ט ה"א): כש שאין פרצופיהן של בני האדם דומים זה לזה - כך אין דעתן דומה זה לזה ודפוסי החשיבה והילך המחשבות שונים מאיש לרעהו, ולכל אחד יש העדפות והטעם משלו.

כך ברא הבורא את עולמו, וזה הדבר הכי יפה שיש וזה אף נחוץ וחינוני עד מאוד. שהרי אם כולם היו חושבים אותו דבר ומתעניינים באותו מקצוע, העולם לא היה יכול להתפתח ולהתקיים. אם כולם היו אוהבים את מקצוע הסנדלרות ונמשכים אחריו, לא היה לנו מסגרים וחייתים וכי.

אך מחמת שהדעות שונות וכל אחד מתעניין וחושב אחרת ופועל בתחום אחר, העולם פורח ומשגשג.

וכשבאים לדון על בעל ואישה צריך לשים את הגמרא הזו לנגד עינינו, ולהבין שזה שיש לכל אחד מבני הזוג דעה שונה וצורת חשיבה משלו - זה דבר מבורך הנחוץ ומועיל לפיתוח העולם והבית, ובעצם "אחד משלים את השני" - פשוטו כמשמעו.

משום כך, אם בני הזוג רואים שיש ביניהם חילוקי דעות בנושאים מסוימים, אל להם לחשוב שיש בניהם "בעיית התאמה" חלילה, אלא זה בסך הכל מעיד שהם בריאים וחושבים ומוחם תקין ופעיל.

אך חובתנו לעשות כאן עדיין קטן.

אם יש בין בני הזוג "חילוקי דעות", זה דבר טבעי. אבל אם חלילה זה קצת יותר מזה - וכגון שחילוקי הדעות מובילים אותם למלחמה סמויה של מי ניצח ומי ינוצח, מי יגיד את המלה האחרונה ומי ישאר כשידו על התחתונה, מי יכופף את השני לצד שלו, **אם זה הופך למשהו אישי**, זה פסול ביותר - ויש לברוח מזה כמו מאש.

לאחר שהתברר לנו היטב שבורא עולם ברא את בני האדם שונים בפרצופיהם ודעותיהם - וזה נאמר גם על הזוג הכי מתאים - וזה טובת הבית, ממילא כאשר קורה שאחד מבני הזוג חושב הפך מרעהו, ברור שאין לו רשות לבטל ולשלול ולמחוק את דעת בן זוגו - רק בגלל שההיגיון שלו אומר הפוך.

אדרבה! אם הוא איש צדק ואמת, עליו לפעול כפי המתכון הבא:

א. לשמוע את רעהו "עד הסוף". ב. לבחון היטב "מה הוביל" את השני לחשיבה הזו. ג. להצליב את דעתו מול אותה דעה. ד. לבדוק איזו דעה מבין השניים "התורה" מעדיפה. ה. לחייך ולהאיר פנים - ורק אחר כך להחליט "ביחד" מה יש להעדיף שבהל טובת כולם. ו. לסיים את העניין מתוך אווירה נעימה ופרגון הדדי - ולא להשאיר הרגשה של מנצח ומנוצח.

נ. **כמובן שכל זה מדובר בעניינים גשמיים בלבד**, שהרי בנושאים רוחניים כמו השקפה והלכה - אין דבר כזה "חילוקי דעות", והיחידה **שמחליטה את ההנהגה זו התורה הקדושה.**

ואם קרה ובני הזוג נקלעו לספיקות הלכתיות או שיש ביניהם חילוקי דעות בנושאים רוחניים - או שיש להם קושי לקיים הלכה מסוימת והם זקוקים להכרעה והכוונה, חובה עליהם לברר אצל הרב כיצד עליהם לנהוג, ואסור להם להכריע על פי העניין על פי תחושת הבטן.

משום כך צריך שיהיה לכל זוג דמות תורנית שיוכלו להתייעץ עימו בשעת הצורך, ועל ידי כך ימנעו עצמם מהרבה חיכוכים ומחלוקות - וגם לעולם לא יכשלו. שהרי מובטחים אנו שהנוטל עצה מרב אינו נכשל (שמות רבה פרשת שמות פרשה ג' ח').

טיפ קטן

כאשר מוצאים קבוצים אלוים ולא הרי אורח,
אם לא תאמרו שיש הצדקים "לרעה שלישית" המוסכות כל שניהם,
כזאי לכל אחר מהם אשמות כל החטאון הבא:

אין לנו ברירה, ואחד מאתנו חייב לזוז מעמדתו ולהתגמש לכיוון השני. ומדוע לא יהיה זה "אני" שיתגמש לעבר בן זוגי ועל ידי כך אגרום לאהבה ואחדות ולחיוזוק איכות הקשר בינינו וארוויח את מטרת הנישואין שהיא "שירת המידות"?

אם אני אוהב את בן הזוג שלי באמת, למה אני דורש ממנו שיתכופף אלי - ואיני מוכן להתכופף לדעתו? הרי בן זוגי חשב קודם שדיבר, ואין ספק שיש בדעתו היגיון מסוים...

אולי לא קל לחשוב מאישה האיכותיות הזו,
אך תאמרו נחמי "בטח" בטחון שלא קל לו, והוא מחטא.

מודעה רבה לאזרייתא

מידי שבת לאחר התפילה בנץ מתקיים שיעור תורה בנושאי השקפה "והלכה למעשה" עם הרה"ג יוסף גיצי שליט"א

קידושא רבה במקום, כיבוד קל מוגש למשתתפים

השיעור מתקיים ברחוב ר' יוחנן בן זכאי 54/7, אצל משפחת עיני

הציבור מוזמן להצטרף לתורה ולתארייה